

useu a la Generalitat

esquelet humà procedent d'un indi del riu Ganghes, que té la seva història.

Sobre el seu museu, l'artista Abelló ha declarat a «L'Actualitat»: «Aquest museu té unes característiques especials: és l'adaptació d'una casa per a ser en un futur proper un museu, del qual em vull reservar un lloc per a viure-hi. Això fa que en si mateix sigui atapeït i hi hagin les coses molt apilades. No està preparat per a rebre grans quantitats de gent, perquè està format a base de sales petites. En aquest sentit, existeix el problema de què s'haurà d'estudiar la manera de fer-ho més funcional. Penso que al final les visites hauran de ser programades. El meu museu haurà de ser condicionat a les visites, que hauran de ser ja gent iniciada. El museu costarà almenys un milió de pesetes com a mínim de manteniment. En un país europeu, on un artista en les meves condicions volgués donar el que jo estic fent, seria una cosa ràpida. En canvi aquí això es fa agobiant. En relació a les gestions per a què la part de la casa que jo dono, sigui declarada com a museu, ara estem en una època pre-electoral i això fa que

sigui una mica complicat, ja que les coses són molt polítiques. Es parla molt de cultura, i quan se'n parla tant és perquè no es fa res. Hi ha molta demagogia: que si farem això o allò altre. Ara està ple de gent en càrrecs que criticaven als franquistes i ells fan el mateix, col·locant en els llocs a gent

per «entxufisme».

Com es defineix

Recentment hi ha hagut una exposició seva a Frankfurt (Alemanya) i al mes de juny ha d'anar a França, als Alps a la regió de Savoia, a pintar els seus paisatges. Regió d'on diu ell: «Es magnífica per pintar, perquè s'hi noten molt els canvis d'estacions, sobretot la primavera i l'estiu». En aquests moments, el crític artístic Rafael Manzano està fent un llibre sobre ell, que diu: «Abelló: la revolució del pastel modern», que molt aviat sortirà al mercat. El pròleg és a càrrec de Joan Bassegoda Nonell, acadèmic de la Real Acadèmia de Belles Arts de Sant Jordi. Joan Abelló es confessava d'aquesta manera a «L'Actualitat»: «Sóc un home apolític, la meua fitxa és la de ser un humanista i europeista. Sóc un amant de la naturalesa, les coses boniques m'interessen i també tots els homes

sense condicionants de races ni altres coses. Sóc un «comodin», els homes com ja anem sols i no tenim un equip que ens pugui donar la mà. En alguns moments ha aconseguit la llibertat, ser lliure, no està pendent d'horaris, de la gent, de cap cosa social a toc de pito, la qual cosa cada dia es fa més difícil. Els homes són números: DNI, el compte corrent del banc, etc., jo suprimiria les fronteres».

Sobre la pintura ha afegit en aquesta revista: «La pintura té un llenguatge que tothom el pot entendre. De la literatura s'ha de fer la traducció d'un idioma a l'altra, del teatre també. En canvi, en la música i la pintura es dona la condició de què és un llenguatge universal i tothom el pot entendre. L'artista té unes condicions que ja hi són a l'hora de néixer i amb els anys es van afinant, pulint, fent una selecció en el camí de la vida, treient el que un té de dolent, i augmentant el

que té de bo. D'aquesta manera un es troba la seva personalitat i crea la filosofia de la seva vida». Parlant sobre coses quotidianes, deia: «Una de les ciutats que trobo més difícil per a transitar en cotxe és Sabadell, és un lloc que no t'hi entens. París té l'orientació del riu, Barcelona té mar i muntanya. Hi ha una gran distància d'Espanya amb Europa, perquè aquesta darrera està més posada al dia». Sobre alguns dels seus futurs projectes: «Ho tenia projectat per aquesta primavera però degut a l'accident no ho podré fer, més endavant potser sí. Aquest seria un viatge per tot Espanya fins a Lisboa (Portugal), en el sentit de veure coses interessants que quan vas de viatge et deixes d'anar a visitar. La ruta seria sobre la marxa, posant-hi un o dos mesos i pintant per arreu on trobés interessant.

Carme SERRADELL

